

Dziewiętnastowieczny Solec

Na początku XIX w., przez Europę przetoczyły się wojny, zwane, „napoleońskimi”. W wyniku tych starć, Solec znalazł się w granicach Księstwa Warszawskiego. W latach 1807 – 1813, miasto wielokrotnie było niszczone, początkowo przez wojska francuskie, później rosyjskie, co przyczyniło się do poważnego upadku gospodarczego

Dopiero w drugiej połowie XIX wieku, sytuacja ustabilizowała się, zarówno pod względem politycznym jak i gospodarczym. Przyczyną takiego stanu rzeczy było włączenie terenów Solca i okolic do Wielkiego Księstwa Poznańskiego, które było integralną częścią państwa pruskiego. Od 1 lipca 1815 roku, Solec został włączony do powiatu bydgoskiego, ten z kolei wchodził w skład Regencji Bydgoskiej Wielkiego Księstwa Poznańskiego, której władca pruski gwarantował m.in. poszanowanie odrębności językowej i równouprawnienie języka polskiego w biurach i szkołach.

Rozwój miasta przyczynił się do osiedlania się nowych mieszkańców i powstawania wielu budynków użyteczności publicznej, które budowane były głównie z drewna lub w technologii tzw. muru pruskiego. W centrum miasta w roku 1837 powstała szkoła katolicka, a 24 października 1861 roku, przez Solec, ruszyły pierwsze pociągi na trasie Bydgoszcz – Toruń. W tym czasie, tworzyły się również zasady dotyczące m. in. wyboru władz miasta oraz jego ustroju przez mieszkańców. Zostały one opracowane przez Karola von Steina. W latach 1817 – 1910 liczba mieszkańców wzrosła niemal dziesięciokrotnie i tuż przed I wojną światową Solec zbliżył się liczebnością do średniej wielkości ówczesnych miast.

W XIX wieku, miasto zamieszkiwali głównie rolnicy, jednocześnie wzrastała zamożność mieszkańców, o czym świadczą informacje w starych spisach, zawierające dane o rozrastaniu się gospodarstw i domów. 25 kwietnia 1847 roku, do użytku został oddany kościół ewangelicki, a 19 stycznia 1891 świeżo zbudowany ratusz.

[Powrót](#)

- [Drukuj](#)
- [Pobierz PDF](#)